

ENGELSİZ YAŞAM

Saniyelerle sınırlıdır insan hayatı. Birkaç saniye içinde çok şey değişebilir hayatımızda. Çok üzüldüğümüz bir anda gelen bir haber anında bizi neşeye boğabilir. Aksine her şey dört dörtlük gider, hayat çok güzeldir bizim için keyfimizi kimse kaçıramaz deriz bazen ama öyle bir an yaşanır ki en keyifli anlarımızdan eser kalmaz. Üzüntüyü yaşarız anında. O an hayat bize yeni tecrübeler sunar oysaki. Yaşadığımız her olumsuz olay bizim için bir tecrübedir aslında. Olgunlaşma vesilemizdir belki de.

Hayat bu ya Ömer'in hayallerini de alt üst etmişti bir anda. Her çocuk gibi oda koşup oynamak istiyor. Olabildiğince özgür olmak istiyordu.

Eğer ki fikirlerimiz özgürse, yaşamaktan her koşulda zevk almasını biliyorsak bize hiç bir şey engel olamaz.

Ömer mahalledeki arkadaşlarıyla top oynarken nerden bilebilirdi ki tekerlekli sandalyeye mahkûm olacağını. Hiçbirimiz bilemeyiz bir saniye sonra neler olacağını, hayatımızın aniden değişeceğini...

“Ömer” diye seslendi annesi “eve gel diyorum sana, arabalara hiç dikkat etmiyorsun” Ömer, “biraz daha anne biraz daha kalayım ne olur maçın en heyecanlı yerindeyiz, bitince gelirim hemen” dedi.

Arkadaşları Ömer'i genelde kaleci yaparlardı. Yine kaledeydi Ömer karşı takımdan gelen topu karşılamak için öne çıktı ama top yerine karşıdan hızla gelen, içinde birkaç tane gencin bulunduğu lüks bir otomobilin çarpmasıyla yere yığıldı. Otomobil hemen uzaklaştı arkadaşlarından bir tanesi akıl edip aracın plakasını almayı başarmıştı. Bir anda göğe yükselen çığlıklarla “Ömer, Ömer'im” diye annesi koşarak geldi oğlunun başına. Bütün mahalle bir anda toplandı Ömer'in yanına. Kimileri ambulansı arıyor, kimileri de anneyi teskin etmeye çalışıyorlardı. Her kafadan bir ses çıkıyordu. “Bakkalçı Hasan'ın oğlu hekimlikte okuyor bakın evdeyse çağırın gelsin buraya “ diyor birisi “Ambulansı aradınız mı?” ve buna benzer bir sürü konuşma... Anne bu konuşulanların hiç birini duymuyordu. “Oğlum, can tanem ne olur sana bir şey olmasın” diye feryat ediyordu. Ambulans geldi Ömer'i o civardaki en yakın hastaneye götürdüler. Hemen ameliyata aldı doktorlar. Dışarıda toplanan akrabaları, komşuları ve arkadaşları durmadan dua ediyorlardı Ömer'e. Annenin ciğeri yanmıştı doktordan gelecek haberi bekliyordu ve bir yandan da durmadan dua ediyordu. Ömer ona kocasından kalan bir emanetti. Kocasını amansız bir hastalık almış götürmüştü bu dünyadan. Ömer'e de bir şey olursa ne yapardı. Nihayet ameliyat bitmiş doktor anneye konuşmak için onu odasına çağırmişti. Ömer'in birkaç gün yoğun bakım ünitesinde kalması gerekiyordu. Doktor önce ne söyleyeceğini bilemedi ama annesinin her şeyi bilmesi lazımdı. “Ömer iyi olacak” diye söze başladı. “Bir müddet hastanede kalmanız gerekiyor lakin size üzücü bir haberim var. Ömer'in bacakları tutmayacak, biz elimizden geleni yaptık yine de takdir Allah'ındır” dedi. Annenin başından bir anda kaynar sular döküldü sanki ama buna da şükretmeliydi oğlumu kaybedebilirdim de diye düşündü. Asıl sorun bunu Ömer'e anlatmaktı. Ömer güçlü bir çocuktü. Babasının vefatından sonra evin erkeği oydu ve annesine her konuda destek olmaya çalışırdı. Okuldan çıkınca hızlı adımlarla evinin yolunu tutar, eve girer girmez annesine sınıksık sarılırdı. Sanki aylardır görüşmemişler gibi. Annesinin özenerek hazırladığı yemeklerden büyük bir iştahla yer, yemeğini bitirince “eline sağlık annecim, biz doyduk Allah tüm aç insanları da doyursun” diye dua ederdi. Ömer annesinin her şeyiydi bu dünyada. Kendi aç kalır ama Ömer'ini aç bırakmazdı. Yemez yedirir, giymez giydirirdi. Her ana böyle değerlidir ki. Evladının eline diken batsa annenin yüreği acır.

Doktorların tavsiyesi üzerine Ömer'e içinde bulunduğu durum bir psikolog yardımıyla açıklanmıştı. Ömer'de çok üzüldü ama yapacak bir şey de yoktu. Belli bir müddet de psikologdan yardım almaya devam edeceklerdi. Normal hayatına adapte olması için bu bir gereksinimdi. Psikolog Nermin Hanım Ömer'i çok sevmiş kendi evladı gibi benimsemişti. Haftada bir gün Ömer'e gelirdi muhakkak. Ömer'e yeni yaşamını sevdirmesini becermişti Nermin Hanım.

“Ömerciğim engelli değilsin sen. Her koşulda mutlu olman için fikirlerine, hayallerine engel koyma yeter.”

“Nermin Teyzeciğim peki ben istediğim her şeyi yapabilir miyim böyle olduğum halde?”

“Tabi ki yapabilirsin Ömer. Hayata her zaman pozitif bak ki mutlu olasın. Karamsar olursan bu sana engeldir işte. Bak sana ne anlatayım Ömer. Helen Keller bebeklik çağında geçirmiş olduğu ateşli bir hasatlık yüzünden kör, sağır ve dilsiz kalmış. Özüne rağmen onun yaşama azmi, başarıları kendisini efsanevi bir kişi haline getirdi Ömerciğim. Ömer heyecanla dinliyordu Nermin Hanımı. “Helen Keller kim Nermin teyzeciğim?” diye sordu Ömer Beş lisan bilen, bisiklet, kano ve yelkenli ile gezintiye çıkan, yüzen, satranç oynayan, hayatı dolu dolu yaşayan biriymiş Helen Keller. Kendisi bir pedagog muş. Pedagog ne demek biliyor musun? Ömer gülümseyerek “aynı sizin gibi değil mi Nermin Teyze” dedi. Nermin Hanım hafif tebessüm ederek başını evet manasında salladı.

Kaç tane normal insan bu sosyal aktiviteleri gerçekleştirebilir ki. Bu kadar başarıya imza atar aynı zamanda? Helen Keller’in yaşam hikayesinden Ömer çok etkilenmişti. Ömer’in bundan sonraki idolü Helen Keller olacaktı. Bacaklarının sakat olmasını engel olarak görmüyordu artık.

Psikolog Nermin Hanım engellilerle ilgili bir çok çalışmaya imza atmış biriydi. Konferanslar verir bu konu ile ilgili halkı bilinçlendirirdi. Hep şunu derdi “Hepimiz engelli adayız” Engelli insanların hayatlarını kolaylaştırabilecek çözüm önerileri üretti, onların toplumda huzurlu yaşamaları için elinden gelen her şeyi yapacaktı Nermin Hanım.

“Anne Nermin Teyze geldi beni bekliyor papyonumu da takar mısın?” diye seslendi Ömer. O günkü Sempozyuma Ömer’le beraber gidecekti Nermin Hanım. Ömer sabahtan beri pencere kenarında bekliyordu. Çok heyecanlıydı. Nermin Hanım Ömer’i de ilgilendiren bir konuda konferans verecek Ömer’de ilk sıralarda onu seyredecekti. Sempozyumun konusu “Kentsel Dönüşüm ve Engelliler” idi.

Nermin Hanım konferans alanına gelmiş, hoş geldiniz mesajıyla tıklım tıklım dolu olan salonu selamlamıştı. “Aranızda çok özel bir konuğum var” dedi ve Ömer’i gösterdi. Ömer bu anı hiç beklemiyordu. Başıyla selamladı ona çevrilen yüzleri. “Ömer gibi nice vatandaşımız var yaşadığımız bu ülkede. Kentsel Dönüşüm Projesiyle birçok eski yapı yıkılıp yeniden yapılacak. Yeni yapılacak olan yapılarda engelli vatandaşlarımızı da düşünerek hareket edelim. Onların hayatlarını kolaylaştıracak şekilde binalar inşa edelim. Bu özel insanlara engel değil destek olalım. Engelli insan yoktur, engel olan insan vardır. Dünyamız çok güzel her koşulda yaşamasını ve yaşatmasını bilelim... diye konuşması devam etti Nermin Hanım’ın. Ömer çok uzaklara dalıp gitmişti. Helen Keller’i düşündü, Nermin Teyzesine sevgi dolu gözlerle baktı. Bu dünya her şeye rağmen yaşamaya değer diye içinden geçirdi. Ömer Nermin Teyzesini ve Helen Keller’i hiç unutmayacak, yaşamının her anında onlardan güç alacaktı.

